

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΚΑΙ
ΚΤΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΕΤΕΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ Φ. Χρ. 10

Τιμή Φύλλου
5 λεπτά 5

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΡΩΤΗΣΗ
— ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΤΕΡΩΝ —

ΕΤΟΣ Α' | ΑΘΗΝΑΙ, Πέμπτη 11 Μαΐου 1903 | ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδός Οικονόμου αρ. 4 | ΑΡΙΘ. 37

LUCIDA INT RVALLA

Ετόν μαυρ μου βίβνο γλυκειά χαραυγί...
τά φίλτρα ποῦ μάγισσα μ' ἔχει ποτίσει ἢ γῆ
κ' ἐμπῆκει σ' αἰώνιο πόντο,
νά τώρα μ' ἀνοίγουν μιὰ ξένη χαρῆ,
καί νέων ἐρώτων ἀλόγουκα ἀπλώνω πτερά,
καί πίστι στό φῶς πάλι ὁμῶνο.

Σάν ὄνειρο ἠρώστου περνοῦσε ἡ ζωή,
καί μᾶστιπα χεῖλη τήν κρῆα τοῦ χιόνου ροή
μετροῦσα, τ' ἀδύκναιτο μάτι
δεν σ' ἐνοιῶθε γίρω, κρυφῆ χαραυγί...
'Αχ ἠρθεσ' κρυστάλλινο ρεῦμα στοῦ νοῦ τήν πηγῆ,
θῆσανε στίς καρδίεσ τῶ παλάτι.

Καί τώρα ποῦ ἡ φύσις τοῦ κόσμου μιλεῖ
σε γλώσσῃ ἠχο κ' ὁ ἔρωσ τὰ ὄντα φιλεῖ,
τά ἄνθη, τὰνδῶνια κ' ἐμένα
λαχτάρα μὲ δέρονε μὴ σδύσης, ὦ σὺ,
δ,τι εἶσαι, ἰδέα ἢ λάμψι ἡμέρου χρυσοῦ,
ἢ ἀστρου λευκότις παρθένα.

Μὲ ἄκρατο ἴθις κρασί μὲ κερνάς
μὰ, θεῖα Ἀφροδίτη, σὶα οὐράνια τὸ βλέμμα πλανῆς,
Καί τρέχω κοντά σου νά φθάσω
μὴ πέσω στή μαύρη μου πάλι βραδεῖα...
Ἐγὼ ποῦ ἀπό φίλτρα ἀγάπης πονῶ στήν καρδιά,
ὦ Ἀγάπη, ὦ πῶσ νά σέ χάσω;
(*Ἐμπνευσίς ἐκ τοῦ Λουκρητίου)

ΚΩΣΤ. ΓΟΥΝΑΡΗΣ

— ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΙΕΘΝΗ

ΕΝΑ τηλεγράφημα τοῦ «Ἐθν. Πρακτορείου»
ἀπὸ τῆν Βιέννην ἐδημοσιεύθηκε προχθές στίς
Ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδες, ὅχι μὲ μεγάλα στοι-
χεῖα καί σὲ μέρος καταφανῆς, γιά νά κινήσῃ
τήν προσοχή, ὅπως καί τοῦ ἀξίζε, ἀλλά μὲ μι-
κρά μικρά στοιχεῖα καί παραρριμένο, σάν ἐκ-
θετο, σὲ μιὰ γωνιά γιά νά περάσῃ καθολοκλη-
ριαν ἀπαρατήρητο.

Καί τὸ τηλεγράφημα ἐβροντοφωνοῦσε:

«— Βιέννη (13 Μαΐου) Αἱ ἐφημερίδες
κρίνουν αὐστηρότατα τὸν τρόπον τῆς
διοργανώσεως τῆς Διεθνοῦς Ἐκθέσεως,
ἡ ὁποία θάνοίξῃ προσεχῶς εἰς Ἀθήνας».

Τίποσ' ἄλλο. Καί δὲν ἦταν ἀνάγκη νά
λέγῃ τίποσ' ἄλλο, ἀφοῦ ὁ «ΤΡΟΠΟΣ ΤΗΣ
ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ» τὸν ὁποῖον κρίνουν τῶσον

αὐστηρῶς οἱ ἐφημερίδες τῆς Βιέννης, τὰ
λέει ὁ λόγος.

ΕΜΕΙΣ ἐδῶ τί λέμε;— Ἄ, ἐμεῖς ἐδῶ χωρὶς
νά κρίνουμε αὐστηρότατα τὸν «τρόπον τῆς
διοργανώσεως» τοῦ περιφήμου αὐτοῦ μπαγια-
τοπάζαρου, τὸ ὁποῖον ἐστῆσε τίς παράγκες του
στὸ πάρκο τοῦ Ζαπτείου, δείχνουμε μιὰ ἀδια-
φορία ἐγκληματικῆ γιά τὰ «τεκταινόμενα» καί
τροχιζοῦμε τήν γλώσσά μας γιά νὰρχίσουμε
νά μιλάμε, ὅταν θά διαλυθῇ τὸ μπαγιατοπάζ-
αρο αὐτό κ' ὅταν οἱ ἐφημερίδες τῆς Βιέννης
κ' οἱ ἐφημερίδες ὅλου τοῦ κόσμου θάρχίσουν
νά κρίνουν αὐστηρότατα ὅχι πειὰ τὸν «τρόπον
τῆς διοργανώσεως», ἀλλά τήν ἐπίσημη Ἑλ-
λάδα, ἡ ὁποία μὲ τήν κλασσικῆ ἀδιαφορία τῆς
ἀφῆσε μισή ἢ μιὰ ντουζίνα ἐπιτηδείων κυρίων
νά γεμίσουν τίς τσέπεσ τους διὰ τῆς μεθόδου
τῆς Ἐκθέσεως, ἡ ὁποία πιθανόν νά ἔχῃ κά-
ποιαν συγγένειαν καί μὲ τήν μέθοδον τοῦ παπᾶ.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶσ δυὸ τρεῖς ἐφημερίδες
εἶπαν κάτι, δὲν εἶπαν ὅμως κ' ἐκεῖνο ποῦ ἔ-
πρεπε, ὅχι διότι δὲν εἶχαν τί νά ποῦν, ἀλλά
διότι ἐσκέφθησαν ὅτι ἀφοῦ ἐξετέθη ποῦ ἐξετέθη
μιὰ φορὰ τὸ Κράτος μὲ τήν Ἐκθεσιν αὐτὴν ἀ-
πέναντι τῶν παγιδευθέντων ξένων ἐμπόρων καί
βιομηχάνων, δὲν συμφέρε τὸ ναυαγίό τῆς, γιά
πολλοὺς, ἠθικῶς ἰδίως, λόγους, οἱ ὁποῖοι, κατὰ
τήν γνώμη μας, δὲν ἔχουν καί καμμιὰ βásiμη
ὑπόστασι.

Προτιμότερο νά ναυαγήσῃ πρὶν γίνῃ, παρὰ
νά ναυαγήσῃ ἡ ἐμπορικῆ μας πίστις ἄλλη μιὰ
φορὰ στα μάτια τῶν ξένων, ἀφοῦ τελειώσῃ μὲ
τὸ καλὸ ἡ Ἐκθεσις.

ΑΚΟΥΣΑΜ' ἕναν ἀπὸ τοὺς κατωτέρους ὑπαλ-
λήλους τῆς Ἐκθέσεως νά ἐλευσιολογῇ τίς
ἐφημερίδες ποῦ ἔγραψαν ἐναντίον τους, διότι
δὲν θά πάρουν λεπτὸ τώρα ποῦ ἔφτασε ἡ ἐποχὴ
τῆς μοιρασιάς.

Ὁ κ' ὑπάλληλος ἔλεγε:

— Τὸ Συμβούλιον ἀπέκλεισε τήν
τάδε καί τήν τάδε ἐφημερίδα. Οἱ ἄλλες δημο-
σιεύουν ἀγγελίεσ, κ' αὐτῆς τίποτε. Καί οἱ ἀγ-
γελίεσ ἀκριβοπληρώνονται. Ἄν τοὺς ἀρέσῃ,
ἄς ξαναγράψουν!

Ἄν πληρώνονται ὅμως οἱ ἐφημερίδες γιά
τίς ἀγγελίεσ ποῦ δημοσιεύουν—καί γι' αὐτὸ
δὲν ἔμπορεῖ νά τίς κατηγορήσῃ κανεῖς, ἀφοῦ
πληρώνονται καί ἀπὸ κάθε ἔμπορον ποῦ θέλει
νά ρεκλαμάρῃ τὸ μαγαζὶ του—δὲν πληρώνεται
καί ἡ Κυβέρνησις γιά νάχῃ σφαλισμένο τὸ
στόμα τῆς.

Καί γι' αὐτὸ—ἀφοῦ δὲν ἔχει τὸ κουράγιο
νά κάψῃ τίς μπαράγκεσ ποῦ ἀσχημίζουσι τὸ
Ζάππειο—ἔχει τήν ὑποχρέωσι νά δηλώσῃ ἐπι-
σήμως καί ὅσο εἶνε καιρὸς ἀκόμη διὰ τῶν ἐν
Εὐρώπῃ, Ἀμερικῇ, Κίτῃ, Κορδοιστᾶν καί ἀλ-
χαχοῦ ἀντιπροσώπων τῆς, ὅτι ἡ Διεθνή εἶνε
καθολοκληριαν ἰδιωτικῆ ἐπιχειρήσις διὰ τήν
ὁποῖαν μόνον ἡ Διοικητικῆ Ἀστυνομία Ἀθη-
νῶν καί Πειραιῶς ἐνδιαφέρεται, ὅχι δὲ καί ἡ
Ἑλληνικῆ Κυβέρνησις.

Αὐτὸ εἶνε τὸ καθήκον τῆς Κυβερνήσεως.
Ἐχει κ' ἕνα ἄλλο ἀκόμη καθήκον, ἱερώτερον,
νάπαλλάξῃ καί τήν Σειπτήν Πριγκηπισσαν ἀπὸ
τήν προστασίαν τήν ὁποῖαν μὲ διεθνικώτατον
τρόπον τῆς ἀρπαζαν οἱ ἐπιτηδέιοι κύριοι, γιά
νά ἔμπορεῦν νά ρεκλαμάρουν στοῦ Ἐξωτερικοῦ
τὸ μπαγιατοπάζαρό τους ὡς «Διεθνή ΒΑΣΙΛΙ-
ΚΗΝ Ἐκθεσιν Ἀθηνῶν»

Ο ΝΟΥΜΑ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΑΝΤΕΘΝΙΚΑ ΡΑΣΑ

Εἶνε πάλι ὁ λόγος γιά τοὺς παπάδες μας.
Βλέπετε ἔτσι μοῦ κόλλησε αὐτῆς τίς μέρες,
νά γίνω παπαδολόγος. Πῶσ ἀλλοίως νά
διερμνεύσω ἕναν πόνο ποῦ ἔχω μέσα μου,
νά ἐλευθερωθῇ ἡ Πατρίδα μας ἀπὸ μερικῆς
ἀκαθαρσίεσ, τῆ λατρεία ποῦ ἔχω γιά τήν Ἀ-
λήθεια; Γιά τοὺς παπάδες μας λοιπὸν καί
προπίντων γιά τοὺς ἀρχιπαπάδες. Θέλω
νά δείξω πῶσ μᾶς εἶνε βάρος καί δὲν ἐξυπν-
ρετοῦν τίποτα, ἀφοῦ δὲ μᾶς ἀφίνουν μῆτε
μιὰν ἀγνή λατρεία νά ἔχουμε. Νά φωνάξω
τὸ ἀκόμη χειρότερο, πῶσ μᾶς ντροπιάζουν,
πῶσ λερόνουν τὸ καθαρὸ τῆς Πατρίδας μας
φῶρεμα μὲ τὴ διαγωγή τους. Νά πῶ πῶσ οὔτε
ἐθνικῶς κᾶν μᾶς ὀφελοῦνε σὲ τίποτα—ἀλ-
λοῖμόνο μᾶς ἂν περιμένουμε ἀπὸ ψεῦτεσ—
ἀλλὰ καί μᾶς βλάφτουνε.

Ὅτι δὲν τοὺς χρειαζόμαστε, γιά νάχουμε
εὐσέβεια καί Χριστὸ μέσα μας, τὸ καταλα-

